

РЕШЕНИЕ № 383 ОТ 23.11.2009 Г. ПО Н. Д. № 383/2009 Г., Н. К., І Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, Първо наказателно отделение в съдебно заседание на двадесет и осми септември две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Томов
ЧЛЕНОВЕ: Ружена Керанова
Блага Иванова

със секретар Румяна Виденова при участието на прокурора Петя Маринова изслуша докладваното от председателя (съдията) Пламен Томов наказателно дело под № 383/2009 година.

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото пред нея по протест от прокурор в апелативната прокуратура - Пловдив срещу потвърждаването от апелативния съд на оправдателната присъда, която окръжният съд в Хасково е издал срещу подсъдимите Т. Л. К., М. М. С., А. Т. В. и М. В. М.

Оправдателната присъда - № 198 от 29 октомври 2008 г. по нохд № 41/2007 г., е по обвинението, че подсъдимите са участвали в периода януари 2004 г. - февруари 2005 г. в дейността на организирана помежду им престъпна група, създадена с цел да върши престъпления по чл. 234, ал. 2, т. 2 и 3 НК (продаване или държане на склад от две или повече лица, сговорили се предварително, на акцизни стоки - цигари, без бандерол, изискван по закон, в големи размери - престъпление по чл. 321, ал. 2, във връзка с ал. 1 и чл. 93, т. 20 НК).

Второинстанционното (въззивно) решение - № 15 от 10 февруари 2009 г. по внохд № 658/2008 г., е постановено след протест от съответния прокурор.

Подаденият сега (касационен) протест е за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане в апелативния съд. Според прокурора са нарушени съществено процесуалните правила за постановяване на съдебния акт по вътрешно убеждение (чл. 14 НПК) и за неговото съдържание (чл. 339, ал. 2 НПК); изложени са доводи в подкрепа на това (по чл. 348, ал. 2, т. 2 НПК) касационно основание.

Протестът е поддържан и в съдебното заседание на касационната инстанция, а подсъдимите са за неговото отхвърляне.

ВКС намери, че трябва да остави в сила протестираното решение.

Липсва претендираното касационно основание.

I. Правилно е прието, че обвинението е недоказано.

1. установяването на признаците на "организирана престъпна група" (чл. 93, т. 20 НК) в нечия дейност е поначало трудна задача с оглед не дотам ясната им уредба в закона (подложена единодушно и в теорията на повече или по-малко заслужена критика). В случая обаче обвинението изобщо не е успяло да убеди в съществуването на задружна дейност между четиримата подсъдими; нещо повече - дори само за трима от тях, колкото е минималният числен състав на такава група - от това, например, че К. и С., от една страна, и С. и М., от друга, са се познавали и контактували, включително за търговията с цигари, съвсем не следва еднозначно, че такава връзка е съществувала и между К, а още по-малко, че тримата са изпълнявали обща воля и са преследвали обща цел, което е същностен белег за всяка, в това число и престъпна организация.

Значителна част от обвинителния акт е посветена на теоретични положения за дейността

на една организирана престъпна група, но когато се потърси потвърдението им в доказателствата по делото, дейността на подсъдимите се оказва в най-добрия за обвинението случай само предполагаемо съчетана между всички тях - в доказателствата например за поотделното санкциониране и на четиримата за митнически и данъчни нарушения с предмет цигари, извършени на 14 май, 12 септември и 18 декември 2004 г., и на 3 януари, 12 януари и 10 февруари 2005 г., в рамките на инкриминирания период януари 2004 - февруари 2005 г.

По сходен начин са формулирани обвинителните твърдения и относно схемата за извършване на престъпленията по чл. 234 НК: доставка на цигари без бандерол от безмитни магазини в Турция - с или без предварителното им заплащане; складирането им в населени места в близост до граничния пропускателен пункт в Капитан-Андреево; продажбата им в големи градове у нас - предварителното заплащане на цигарите в безмитните турски гранични магазини, например, е потвърдено само от св. Т, който обаче свидетелства да е вършил това след февруари 2005 г.; складирането на цигарите, по-нататък, е установено за подсъдимите К. и С., но не и че то е представлявало общ интерес за тях и за М.; разпространението на складираните цигари от К. в София, накрая, в никакъв случай не е доказано и за количествата, които е държала на склад М.

2. Неубедителни са и конкретните доводи в касационния протест, с които е оспорен изводът за недоказаност на обвинението (като се оставят настрана досадните неточности при позоваването на доказателствените материали: например на недокументиран телефонен разговор от 4 януари 2005 г. между С, или на място - л. 18, от съдебното - т. 1, вместо от досъдебното производство).

След като поначало не е доказано, че е съществувала група от минимум трима души от подсъдимите, трябва отново да се посочи, че "трайността" на сдружението между тях като негов следващ белег, няма как да се смята за потвърдена от едногодишния срок, в който са хронологически разположени административнонаказателните и наказателното производства за извършени от подсъдимите деяния в нарушение на данъчни и митнически закони - дори тези производства, или подслушаните телефонни разговори за тях да не бяха взети предвид от съда, както голословно е поддържано в протеста.

Невярно е, че съдът "не е кредитирал" показанията на св. З. (вж. на с. 5 от решението и на с. 2 и 5 от мотивите към присъдата) - същественото е, както вече се каза, че от тях еднозначно следва само връзката между подсъдимите К. и С.

Същото е положението с показанията на св. Т съпрузите Д., като за първия бе споменато по-горе, а за казаното от последните правилно е прието, че не потвърждава купуването от Турция на предварително заплатени цигари.

II. Протестът е неоснователен и въпреки това, че в мотивите към решението има непълноти.

1. Подслушаният телефонен разговор между неназован мъж и подс. С. от 13 януари 2005 г. (№ 24 от т. 2 - приложения с класифицирана информация) наистина не е посочен между коментиранията в подкрепа на обвинението, че този подсъдим и подсъдимият Ат. В. са участвали заедно в извършването на нарушението от 12 септември 2004 г. на Закона за акцизите (вж. допълнението към възз. протест, с. 2), но доказателственото значение и на въпросния телефонен разговор за наличието на организирана престъпна група между С и другите двама подсъдими, е същото, каквото е значението и на останалите доказателства от подобен характер, за които стана вече дума.

2. Няма приписаното му значение за изхода на делото и отказът на апелативния съд да вземе отношение към възражението във въззивния протест по разбирането на първата инстанция за съотношението между престъплението по чл. 321 и престъплението - негова цел с оглед на чл. 93, т. 20 НК.

Първоинстанционният съд е останал преди всичко неразбран: той е изложил схващането си, че обвинението по чл. 321, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 93, т. 20 НК е възможно само ако целените да

бъдат извършени от организираната престъпна група престъпления са такива по основния им състав, в случая - по чл. 234, ал. 1 НК, а не по ал. 2, т. 2 и 3 от разпоредбата; обвинение по чл. 321, във вр. с квалифицираните състави на престъплението - цел е възможно само при положение, че е било извършено поне едно от целените престъпления.

Тезата на окръжния съд е очевидно незаконосъобразна - тя явно противоречи на третата алинея на чл. 321 НК, където изрично са изброени текстове на целени от престъпната група престъпления, съдържащи техни както основни, така и квалифицирани състави. Незаконосъобразна е впрочем и една друга теза на окръжния съд: че ако групата цели да извърши престъпление при обикновено съучастие - в случая се има предвид "от две или повече лица, сговорили се предварително" по чл. 234, ал. 2, т. 2 НК, последното нямало самостоятелно значение за правната квалификация "организирана престъпна група" (чл. 93, т. 20 НК), а се поглъщало от нея; тук априори неправилно се отрича членовете на такава група както обективно да уговорят, така и субективно да си поставят за цел да извършат съучастнически престъпления: като съизвършители, като извършител и помагач и т.н. Проблемът в такива случаи обаче може да бъде само доказателствен и ако се разреши, няма пречка престъпленията - цел на групата да бъдат квалифицирани по всички възможни състави или спрямо тях да бъдат приложени общите правила за съучастията. Именно от такъв - доказателствен - характер са и непоправимите недостатъци на конкретното обвинение, обсъдени по-горе, и поради това именно отказът на апелативния съд да се произнесе по правилността на също така обсъдените по-горе правни въпроси, не е решаващ.

III. Ръководен от всичко изложено и съобразно още чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС - I наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 15 от 10 февруари 2009 г. по внохд № 658/2008 г. на Пловдивския апелативен съд.